

Страни в главното производство

Ищец: Skandinaviska Enskilda Banken AB Momsgrupp

Ответник: Skatteverket

Преюдициални въпроси

Трябва ли член 13 Б от Шеста директива ДДС⁽¹⁾ (член 135, параграф 1 от Директива 2006/112/ЕО относно общата система на данъка върху добавената стойност) да се тълкува в смисъл, че предвиденото в него освобождаване от данък си прилага също и за услуги (гарантиране на емисията), включващи задължението на кредитната институция, даваща срещу заплащане гаранция на дружество, което предстои да емитира акции, по силата на която гаранция кредитната институция се задължава да придобие всички акции, които не са били записани в срока на подписката?

(¹) Директива на Съвета 77/388/ЕИО (ОВ L 145, стр. 1).

Жалба, подадена на 22 декември 2009 г. от Федерална република Германия срещу решението, постановено от Първоинстанционния съд (седми състав) на 6 октомври 2009 г. по дело T-21/06, Германия/Комисия

(Дело C-544/09 P)

(2010/C 51/41)

Език на производството: немски

Страни

Жалбоподател: Федерална република Германия (представители: M. Lumma, J. Möller и B. Klein)

Друга страна в производството: Европейска комисия

Искания на жалбоподателя

Жалбоподателят иска:

— да се отмени Решение на Първоинстанционния съд от 6 октомври 2009 г. по дело T-21/06, Германия/Комисия;

— да се отмени Решение C(2005)3903 на Комисията от 9 ноември 2003 г. относно държавната помощ, предоставена от Федерална република Германия в помощ на въвеждането на цифрова наземна телевизия (DVB-T) в района на Берлин Бранденбург и

— да се осъди ответника да заплати всички съдебни разноски.

Правни основания и основни доводи

Жалбата е насочена срещу решението на Първоинстанционния съд на Европейските общности, с което жалбата на Федерална република Германия срещу Решение на Комисията от 9 ноември 2005 г., прието в процедурата за държавна помощ C25/2004 относно въвеждането на цифрова наземна телевизия (DVB-T) в района на Берлин Бранденбург е отхвърлена като неоснователна. В решението си Комисията приема, че мярката за помощ е несъвместима с вътрешния пазар (член 107, параграф 3, буква в) от ДФЕС).

Федерална република Германия изтъква общо пет правни основания, с които твърди, че Първоинстанционният съд не е признал злоупотребата с власт, извършена от Комисията и че поради това е отхвърлил погрешно жалбата.

На първо място Първоинстанционният съд погрешно отрекъл стимулиращия ефект на мярката, като взел предвид единствено много ограничения период на преминаване от аналогов наземен пренос към DVB-T, вместо да разгледа разходите за цялата мярка, настъпили за радиотелевизионните оператори, извършващи обществена услуга, получили подпомагане. Тази цялостна мярка съдържала освен прехода към DVB-T задължението за поддържане в продължение на пет години на офертата за програми по DVB-T, независимо от трудно предвидимото приемане на пазара. Така, разходите, които следвали от този период на задължителен пренос, трябвало също да бъдат взети предвид.

На второ място Първоинстанционният съд погрешно възприел разширително критериите за преценка на Комисията съгласно член 107, параграф 3, буква в) от ДФЕС, като приел, че Комисията можела да отрече подходящия характер на мярката за помощ единствено на основание, че преследваната цел можела да се постигне и с алтернативни регулаторни мерки. По смисъла на разпоредбите на ДФЕС относно контрола на държавните помощи сравнението с алтернативните мерки не попадало в параметрите на процедурата по контрол, която Комисията можела да провежда. В тази връзка федералното правителство твърди също, че Първоинстанционният съд прехвърля на държавата членка тежестта на доказване на твърдението, че предложените от Комисията алтернативни мерки нямали действие от самото начало. Това противоречало на принципа на правна сигурност, на общите принципи на разпределяне на тежестта на доказване и на целта, преследвана с контрола на държавните помощи.

На трето място при разглеждането на член 107, параграф 3, буква в) от ДФЕС Първоинстанционният съд преценил погрешно релевантността на основните права на Съюза, които в качеството си на неразривна част от първичното право обединяват всички органи на Съюза в техните действия. Да се приеме, че обикновеното позоваване на евентуални алтернативни регулаторни мерки било достатъчно за отказа да се позволи отпускането на държавна помощ, означавало да се пренебрегне факта, че регулаторните мерки засягали основното право на свободно упражняване на икономическа дейност от предприятията. Този аспект трябвало най-малкото да бъде предмет на преценка, каквато в настоящия случай не била извършена.

На четвърто място като се позовал на алтернативни регулаторни мерки, Първоинстанционният съд тълкувал погрешно понятията за вътрешен пазар и за засягане по неблагоприятен начин на условията на търговия съгласно член 107, параграф 3, буква в) от ДФЕС, като не признал, че регулаторните мерки можели също да засегнат конкуренцията. Общата представа, че всяка регулаторна мярка засяга тези правни интереси в по-малка степен отколкото държавната помощ, налага критерии, чието съдържание е ограничено по недопустим начин.

На пето място Федерална република Германия твърди, че Първоинстанционният съд е възприел принципа на неутралност по отношение на технологиите, развит от Комисията, без в тази връзка да признае, че преследваната от германските власти цел на мярката била отхвърлена по същество. Неутралността по отношение на технологиите бил подходящ критерий за проверка на съвместимостта, единствено когато целта на подпомагането била преминаването към цифров пренос. При подпомагане на преминаването към DVB-T в Берлин Бранденбург обаче по различни причини трябвало да бъде подпомогнат именно този начин на пренос, предвид факта, че за преноса по кабел и по сателит не се изисквало подпомагане. При установяване на законната цел на мярката за помощ държавата членка разполагала със свобода на преценка.

Жалба, подадена на 23 декември 2009 г. от BCS SpA срещу решението, постановено от Първоинстанционния съд (осми състав) на 28 октомври 2009 г. по дело T-137/08, BCS SpA/Служба за хармонизация във вътрешния пазар (марки, дизайни и модели)

(Дело C-553/09 P)

(2010/C 51/42)

Език на производството: английски

Страни

Жалбоподател: BCS SpA (представители: M. Franzosi, V. Jandoli, F. Santonocito, avvocati)

Друга страна в производството: Служба за хармонизация във вътрешния пазар (марки, дизайни и модели)

Искания на жалбоподателя

Жалбоподателят иска съда:

— да отмени обжалваните решения,

— да обяви марката на Общността '289 за недействителна,

— да осъди ответника да заплати съдебните разноски.

Правни основания и основни доводи

Жалбоподателят твърди, че обжалваното решение е опорочено от следните допуснати грешки при прилагане на правото:

- I. Първоинстанционният съд неправилно е тълкувал член 7, параграф 1, буква б) и член 7, параграф 3 от Регламента относно марката на Общността ⁽¹⁾, посочвайки, че придобиването на отличителен характер от даден знак не зависи от неговото предишно и настоящо изключително използване (още повече, че споменатото използване не е било доказано; дори в същото решение се посочва, че в някои страни то е отречено),
- II. Първоинстанционният съд неправилно е приложил критериите, установени от общностната съдебна практика, за определяне на придобиването на отличителен характер, в нарушение на член 7, параграф 3 от Регламента относно марката на Общността.

Относно I.: липсата на изключително използване в други части на Общността се доказва от декларациите на трети страни в Дания и Ирландия. Всъщност липсата на еднозначна връзка между съчетанието от зелен и жълт цвят, от една страна, и Deere, от друга страна, е несъвместима с признаването на отличителен характер, придобит от знака в тези държави.

Относно II.: BCS оспорва приложените от Първоинстанционния съд правни критерии във връзка с доказателствата за вторично значение, тъй като те противоречат на принципите, установени в трайната практика на Съда. Всъщност продължителността на използването на марката от Deere, пазарните дялове и обемите на продажбите не могат да се разглеждат като достатъчни обстоятелства — взети поотделно — за доказването на придобито вторично значение. И по-конкретно те не могат да компенсират липсата на проучване на общественото мнение (или противоречив резултат от декларациите на трети страни), тъй като тези обстоятелства са доказателствени параметри от различно естество.

По този начин Първоинстанционният съд е допуснал грешка като не е отчетел преките доказателства за липса на отличителен характер на марката на Общността '289 в Дания и Ирландия.

⁽¹⁾ Регламент (ЕО) № 40/94 на Съвета от 20 декември 1993 година относно марката на Общността (ОВ L 11, стр.1; Специално издание на български език, 2007 г., глава 17, том 1, стр. 146), заменен с Регламент (ЕО) № 207/2009 на Съвета от 26 февруари 2009 година относно марката на Общността (кодифицирана версия) ОВ L 78, стр. 1